
مرد جوان بی باک روی طناب بندبازی

و داستان‌های دیگر

ویلیام سارویان

ترجمه پونه پاکنشان

مقدمه و ویرایش: صفدر تقیزاده

فهرست

۱۱	مقدمه
۲۷	پیشگفتار
۳۷	مرد جوان بیباک روی تاب بندبازی
۵۱	آرایشگری که کله‌ی عمویش را ببر سیرک خورد
۶۱	هفتاد هزار آسوری
۸۱	مردی با قلبی در بلندای کوهساران
۹۷	بالون سواری روزهای یکشنبه
۱۲۵	باغچه‌ی جعفری
۱۳۷	هیچ وقت شده عاشق یک کوتوله بشی؟
۱۴۵	تابستان اسب زیبای سفید
۱۵۹	دختر چوپان
۱۶۳	آهای عشق، کلام را به احترام تو از سر بر می‌دارم
۱۷۱	زنده‌ها و مرده‌ها
۲۰۹	دو سرعت پنجاه یاردي
۲۲۱	تحلیل و تفسیر داستان مسابقه‌ی دو سرعت پنجاه یاردي
۲۳۳	دختری پشت پیشخوان

مرد جوان بی باک روی قاب بندبازی

۱. خواب

در از افتاده و بیدار میان پنهانی کائنات، تمرین خنده و شادمانی، طنز، پایان همه چیز، پایان روم، و صد البته بابل، دندان‌های کلیدشده، خاطره، گرمای سوزان آتشفشاری، خیابان‌های پاریس، دشت‌های جریکو، سُریدن همچون خزنده‌ای در انتزاع، نگارخانه‌ای از نقاشی‌های آبرنگ، دریا و ماهی با چشم‌هایش، سمفونی، میزی در کنج برج ایفل، جاز در تالار اپرا، ساعت شماطه‌دار و پایکوبی روز محشر، گفت‌وگو با درخت، رودخانه‌ی نیل، کادیلاک کروکی در راه کانزاس، غرّش داستایوسکی، و خورشید تاریک.

این زمین، چهره‌ی کسی که زنده بود، قالب بدون وزن، اشک ریختن روی برف، موسیقی سفید، گلی که دو برابر اندازه‌ی جهان بزرگ شده است، ابرهای سیاه، پلنگ مبهوت در قفس، فضای بسی مرگ، نان پختن آفای الیوت با آستین‌های بالازده، فلوبر و

گی دوموپاسان، شعری بی کلام با معنایی ابتدایی، فنلاندیا، ریاضیاتی بسیار صیقل یافته و لیز همچون پیازی سبز باب دندان، اورشلیم راهی به جانب تناقض.

آواز بم انسان، نجوای موذیانه شخصی ناپیدا امّا کماپیش شناخته شده، توفان در مزرعه‌ی ذرت، یک دست شترنج، به سکوت واداشتن ملکه، شاه، کارل فرانتز، تایتانیک، گریه‌ی چاپلین، استالین، هیتلر، فوجی از یهودیان، فردا یکشنبه است، در خیابان‌ها پایکوبی نمی‌کنند.

آه‌ای لحظه‌ی گذرای زندگی: دیگر تمام شد، حالا دوباره روی زمینیم.

۲. بیداری

او (زنده) لباس پوشیده و اصلاح کرده، به خودش در آینه نیشخندی زد، گفت، چه قدر بدربختم؛ کراواتم کجاست؟ (کراوات داشت امّا فقط یکی). فهوه و آسمانی خاکستری، مه اقیانوس آرام، زوزه‌ی تراموای در حال عبور، مردمی که به شهر می‌روند، یک بار دیگر، روز، نثر و شعر. به چابکی از پله‌ها پایین آمد به خیابان رسید و گردشش را آغاز کرد، ناگهان به فکرش رسید، فقط در خواب است که چه بسا بدانیم زنده‌ایم. فقط آن‌جا، در آن مرگ زنده، یکدیگر را و زمین دور را